

saa svare denne Skat paa ny? Jeg finder, det er meget rimeligt, at den eftergives ham, da han jo, som jeg har sagt, har betalt den en Gang i Forvejen. Og med Hensyn til det tilfældige; der kan ligge deri, vil jeg sige, at det var ikke saa helt urimeligt, om man gjorde det til gældende Lov, ikke blot for 5 Aar, men i det hele taget, at den samme Debitor, den samme Ejendom ikke skal svare Skat af Laan mere end den ene Gang.

Man taler adskilligt om — den højtærede Finansminister har berørt dette Punkt, og ogsaa fra anden Side har jeg hørt det omtalt, f. Eks. fra den sidste ærede Taler — at det er betænkeligt af Hensyn til Statskassen at indrømme en saadan Lettelse. Jeg tror imidlertid, at man svæver i en Misforstaaelse, naar man taler om det betænkelige her. Maa jeg faa Lov til at nævne Virkningerne i saa Henseende, saa vidt jeg kan overse dem, af Loven af 15de Februar 1895. Der blev for Finansaaret 1895—96 budgetteret en Stempelafgift af i det hele taget 2,684,000 Kr., men den virkelige Indtægt i Statsregnskabet blev 600,000 Kr. højere, nemlig 3,284,000, og Aaret efter, i 1896, da den samme Lov endnu var gældende — den var nemlig gældende i 5 Terminer til 1ste Juli 1897. — blev Overskuddet endnu højere. Der var budgetteret tæt ved 2,700,000 Kr., men det løb op til 3 $\frac{1}{2}$ Mill., altsaa 750,000 Kr. højere end budgetteret. Det er vel at mærke Stempelafgiften i det hele taget, men disse Tal vidne ikke om, at der er tilføjet Statskassen noget særligt Tab derved, at denne Lov har bestaaet i to Aar. Det er en Selvfølge, at den Gevinst, Statskassen vilde have haft ved den Tilfældighed, at forskellige nu benytte Lejligheden til Konvertering, den Gevinst, Statskassen vilde have haft ved en yderligere Forøgelse af Stempelintraderne, er bortfalden, men naar man, som sagt, taler om Statskassens Tarv og er bange for, at Statskassen skal lide, mener jeg, at de Tal, jeg har nævnt, i høj Grad vidne i Retning af, at man ikke behøver at være saa ængstelig. — Den højtærede Finansminister vilde ikke modsætte sig Forslaget, dersom han kunde være overbevist om, at der var tilstrækkelig Grund dertil. Han kunde erkende, at der var nogen Grund til de to foregaaende Love af 1887 og 1895, men han kunde ikke se, at her var en lignende Grund til Stede, han vilde bevise det navnlig ved at gøre gældende, at man ikke godt kunde tænke sig en almindelig Konvertering af 3 $\frac{1}{2}$ pCt.s Kreditforenings-

obligationer til 3 pCt., da 3 pCt.s Kreditforeningsobligationer stode i en Kurs af 88, og jeg erkender, at med dette udelukkende for Øje kan den højtærede Finansminister i dette Øjeblik gerne have Ret. Dersom der ikke skulde være Tale om andet, har den højtærede Finansministers Betragtning ikke saa lidt for sig, men det er en bekendt Sag, at der er mange Kreditforeningslaan tilbage endnu til 4 pCt. Rente, og er Renten dalende, ligger det nær, at man vil søge at faa dem konverterede nedad. Men dernæst er det jo ikke blot Kreditforeningslaan, her er Tale om, men der er ogsaa saa mange andre Laan uden for Kreditforeningslaanene hos private, og det er givet, at naar Rentefoden er dalende, ville ogsaa de laantagende søge at benytte sig af Forholdene saa godt, som de kunne, og kunne de opnaa at faa Penge til Laans til lavere Rente, hvad enten det nu er i Kreditforeningerne eller hos private, er det en Selvfølge, at de gøre, hvad de kunne for at faa Laanet omsat, og jeg synes, at det er i Lovgivningsmagtens velforstaaede Interesse, det er en ret betimelig Foranstaltning, at Lovgivningsmagten stiller sig venlig over for den Slags Foranstaltninger og i det hele taget gør, hvad den kan for at bidrage til Lettelsen af saadanne Omskrivninger. Det er jo ikke andet, det foreliggende Lovforslag tilsigter, og derfor synes jeg, det er meget godt og hensigtsmæssigt.

Jeg skal for øvrigt indskrænke mig til disse Bemærkninger, idet jeg dog vil tilføje, at den Række af Indvendinger, vi hørte fra den ærede sidste Taler, tror jeg ikke er af en saadan Beskaffenhed, at de have noget videre paa sig. Jeg fik ikke Indtrykket af, at der laa nogen væsentlig Vægt paa nogen eneste af dem. Jeg tror, at ligesom dette Forslag har været prøvet tidligere, saaledes vil det ogsaa kunne bruges fremdeles, og jeg vil derfor tillade mig at anbefale det til det høje Tings Velvilje.

P. G. C. Jensen: Jeg skal ikke optage en Diskussion med det ærede Medlem, som sidst talte angaaende det almindelige Spørgsmaal om, hvorvidt Stempelbeskatningen er rigtig retfærdig og rammer Skatteevnen o. s. v., den Sag foreligger slet ikke, det er ikke det Spørgsmaal, det her drejer sig om, men jeg ønsker at gøre nogle Bemærkninger med Hensyn til Sagen netop saaledes, som den foreligger, og jeg vil da begynde med at sige, at for saa vidt som der i Dag fra ærede Taleres